

**Čís. 17379.**

**Předpis § 239, odst. 3 ex. ř. neplatí, je-li předmětem rozvrhového usnesení jen rozvrh hyperochy.**

(Rozh. ze dne 15. září 1939, R I 530/39.)

V exekuční věci E 965/38 okresního soudu v P., jejímž předmětem byla vnučená dražba nemovitostí, bylo docíleno takového nejvyššího podání, že po uspokojení zástavních věřitelů a věřitele vymáhajícího zbyla hyperocha. Tuto hyperochu rozdělil soud první stolice jednak cessionářce udánlivé majitelky hyperochy, jednak jejím vymáhajícím věřitelům. Stížností Josefa P. do rozvrhového usnesení, jímž první soud tomuto věřiteli nepřikázal z hyperochy nic, r e k u r s n í s o u d nevyhověl.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs Josefa P.

**D ů v o d y:**

V souzené věci nejde o výjimečný případ § 239, odst. 3 ex. z., přípouštějící mimořádný revisní rekurs proti rozvrhovému usnesení vydanému v řízení o nucenou dražbu nemovitostí, neboť předmětem rozvrhu byla hyperocha, t. j. věc movitá. Dovolací rekurs jest podle § 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř. nepřípustným.

**Čís. 17380.**

**Pokud ručí pořadající klub za úraz, způsobený diváků hráčem při fotbalovém zápasu.**

(Rozh. ze dne 15. září 1939, Rv I 1280/38.)

Žalobce, jenž zaplatil vstupné na zápas v kopané pořádaný žalovaným klubem, byl kopnut do nohy hráčem druhého zápasivšího klubu Františkem P., když jmenovaný hráč, chtěje rychle dosáhnouti míč, přeběhl v prudkém běhu pomezí čáru až k ohradě hřiště, kde stál žalobce za ohradou na místě určeném pro diváky. Žalobce, jemuž byla přerazena holenní kost, domáhá se na pořadajícím klubu náhrady způsobené mu škody. N i ž š í s o u d uznaly žalobní nárok důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

**D ů v o d y:**

Žalobce zakoupením vstupenky na zápas uzavřel se žalovaným sportovním klubem jakožto pořadatelem zápasu smlouvu o dílo (§§ 1165 násl. obč. zák.), podle níž měl žalovaný klub umožnit žalobci pokud

možno nejbezpečnější přihlížení k zápasu dvou mužstev, konanému obvyklým způsobem. S tohoto hlediska obyčejné porušení pravidel fotbalového zápasu hráčem není již vadným plněním, vždyť proto při zápase účinkují rozhodčí, a z povahy zápasu plyne, že divák na fotbalovém hřišti musí počítati s jistým normálně se naskytujícím nebezpečím, které jest mu zjevno a které pořadatelstvo zápasu, jež nemá při normálním průběhu na zápas samo vlivu, nemůže zameziti. Musí tedy divák počítati na př. s tím, že míč vletí do obecenstva, po případě, že na menším hřišti odpovídajícím místním poměrům může dojíti k nárazu hráče do diváka u ohrady hřiště. Podle toho musí i divák sám pečovati vhodným chováním o svou bezpečnost, na př. odstoupením od ohrady hřiště, kam se za míčem žene hráč, uhnutím těla, aby zamezeno bylo snad rozbití brýlí a poškození oka míčem zalétnuvším mezi obecenstvo. K obsahu smluvního plnění při zápasu v kopané patří tedy zabezpečení diváka v normálních mezích a při řešení sporu jde o to, zda hráč, způsobivší žalobci poranění, vybočil či nevybočil postupem nižšími soudy zjištěným z normálního průběhu hry neobvyklým způsobem, čímž neúmyslně poranil žalobce. Žalobce netvrdil, že hráč, když při své hře ho poranil, překročil meze obyčejného vybočení hráče z pravidel hry, naopak uvedl v odvolacím sdělení, že si hráč ten nepočínal neopatrně, »ježto jeho jednání je vysvětlitelno zápalem hry, neboť fotbalový zápas jest v podstatě stále nebezpečnou hrou, zejména, jsou-li síly obou stran vyrovnány a stupňuje-li se prudkost hry, s čímž musí klub zápas pořádající počítati jako s normálním zjevem«. Nepovažuje-li však podle toho sám žalobce postup hráče jej poranivšího za neopatrný, přesahující mezi obyčejného vybočení z pravidel hry, pak podle toho, co výše jest uvedeno, nemá nárok na náhradu škody podle §§ 1313 a) nebo 1315 obč. zák., jak měl zato odvolací soud, a jedině z té okolnosti, že žalobce, přihlížející jako platící divák fotbalovému zápasu, při obvyklém průběhu zápasu byl neúmyslně poraněn hráčem, nelze vyvoditi podle zákona náhradní nárok proti pořádajícímu klubu. Na tom základě, že hřiště žalovaného klubu snad bylo vadné pro malou vzdálenost ohrady pro obecenstvo od pozemní čáry, žalobce odškodňovací nárok neuplatnil.

### Čís. 17381.

**Zákazem přesouvati daně (§ 341 zák. o přímých daních) není dotčeno ustanovení dovětku, jímž zůstavitel uložil dědici, aby platil s ročním důchodem odkazovníku i rentovou a důchodovou daň připadající na tento důchod.**

(Rozh. ze dne 15. září 1939, Rv I 2810/38.)

Zůstavitel Karel S., k jehož pozůstalosti se přihlásil bezvýmínečně jeho syn (žalovaný) jakožto dědic z testamentu, zanechal poslední po-